

ἐπιθυμητὸν καὶ εὐπρόσδεκτον, ἐλαμβάνομεν πάντοτε τὴν ἀπόκρισιν: «Τέιον!». Τὸ θερμὸν τοῦτο ποτὸν εἶνε διὰ τοὺς ριγούοντας καὶ πεινώντας τούτους ἀνθρώπους καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ποθεινότερον. Ὁ χρόνος δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας, πολλὰ δὲ ἐξ ὧσων εἶδον, προτιμῶ νὰ παρασιωπήσω. Τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ προσδέσω, ὅτι μεταξὺ τῶν φακενδύτων καὶ ταιλαιπάρων τούτων κατοίκων τῶν Σλοὺμ εὐρίσκονται καὶ λίαν εὐγενεῖς ψυχαί. Οὕτω παραδειγματος χάριν, εἰς ἓκ τῶν πτωχῶν τούτων, εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερον τὴν ἀναλογοῦσαν αὐτῷ δωρεάν, ἐξήγαγεν ἓκ τινος κιβωτίου ἓν τεμάχιον ζηροῦ ἄρτου καὶ ἓνα φλιὸν τυροῦ καὶ μοι εἶπεν: «Ἰδοὺ, Κύριε, αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, διότι εἶμαι μόνος· ἀλλ' ὁ γείτονας μου ἔχει πολλὰ παιδιὰ καὶ εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἀπελπίσιν· Δώσατε εἰς αὐτὸν περισσότερα.»

Ἡ ὑπαρξίς τῶν συνοικιῶν τούτων, τῶν Slums, εἶναι

αἰσχος διὰ τὴν πεπολιτισμένην Ἀγγλίαν, καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸ Λονδίνον ἔνθα ὑπάρχει τοσαύτη ἀφρονία καὶ σπατάλη χρημάτων. Καὶ ἂν πράγματι πολλοὶ ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ὑπῆρξαν δημιουργοὶ τῆς φοβερᾶς τύχης τῶν, οὐδὲν ὅμως δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπαρξίν τοιούτων ἐστιῶν τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀθλιότητος ἐν μέσῳ τῶ Λονδίνῳ. Εὐτυχῶς τὸ ἐν Λονδίνῳ County Council συντέτεινεν ὅλας τὰς δυνάμεις ὅπως ἐξαφανίσῃ τὰς ἀτιμωτικὰς ταύτας κηλίδας τῆς μεγαλοπόλεως. Τινὰ ἐκ τῶν Σλοὺμ ἐκλείσθησαν ἤδη καὶ ἄλλα θὰ κατεδαφισθῶσιν ἐντὸς βραχείου χρόνου. Ἀλλὰ μέχρι οὗ τελειώσῃ ἡ ὅλη ἐργασία, μέχρι οὗ ἐκλίπῃ καὶ τὸ τελευταῖον Σλοὺμ, πολλὰ ὕδατα ἔχει νὰ κυλίσῃ ὁ Τάμεσις. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν φιλόανθρωπον ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου ἡ γενναία δωρεὰ ἐχώρησε καὶ ἐδέριμανε διὰ τινὰ χρόνον τοῦλάχιστον τινὰς τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο Ἰουδαῖος. Vivat sequens!

Δρ. ΒΕΡΡΗΣ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΝ ΠΥΤΣΩΒ.

Δίηγημα ὑπὸ L. Maurice.

(Συνέχεια.)

2.

Ἐν τινὶ ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως κατάρκει τὸ πρῶτον πάτωμα οἰκίας τινὸς ἢ χήρα τοῦ ταγματάρχου φὸν Ρούτε μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς ἀνεψιάς τῆς. Αἱ κυρίαὶ αὐταὶ κάθηνται ἤδη ἐν τινὶ αἰθούσῃ ἀπλῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ καλαισθησίας ἠὲ ὑπερπλοῦς, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ παρῶν συρμὸς καὶ συγχρόνως ὅπως ἐπιτρέπουν τὰ οικονομικὰ μέσα. Ἡ Φλώρα φὸν Ρούτε καὶ ἡ ἐξαδέλφη αὐτῆς, ἡ Ἐλένη φὸν Ρέγκεν, ἀσχολοῦνται μὲ ἐργόχειρα, ἐνῶ ἡ κυρία ταγματάρχου φυλλομετρεῖ περιοδικὸν τι σύγγραμμα. Αἱ δύο νεάνιδες θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρῶνται ὡς ἀξιόλογοι καλλοναί, ἐκάστη εἰς τὸ εἶδός τῆς. Ἡ Φλώρα ἦτο μελαγχροινὴ, μὲ μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ μέλαιναν βοστρυχάδην κόμην, τὸ δὲ πρόσωπόν τῆς εἶχε τὸν τύπον μεσημβρινῆς καλλονῆς. Ἡ ἐξαδέλφη τῆς μὲ τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικά, μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν πυκνὴν, ξανθὴν κόμην παρίστα τὸν τύπον τῶν βορείων καλλονῶν.

«Θαυμάζω, Φλώρα, πῶς δὲν ἔρχεται σήμερα ὁ κύριος Ὀδων» εἶπεν ἡ κυρία ταγματάρχου.

«Ὁ, θὰ ἔλθῃ δά!» ἀπήντησεν ἡ Φλώρα μετ' ἀδιαφορίας.

«Μὰ δὲν θὰ ἐξηγηθῇ ἐπὶ τέλος μιά φορά;»

«Ὁ, δὲν εἶνε καμμία βία, μητέρα.»

Ἡ κυρία ταγματάρχου ἀνεστέναξε. «Εἶνε πολὺ πλούσιος. Ἐνήγησα καὶ ἔλαβα πληροφορίας, ὅταν γείνης σύζυγός του, δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ ζαναγουρίζουμε τρεῖς φορές κάθε λεπτὸ, πρὶν τὸ ἐξοδεύσωμε.»

«Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν οἰκογενεῖάν μας εὐγενῆ καταγωγὴν.»

«Δυστυχῶς, δὲν εἶνε εὐγενῆς, ἀλλὰ πάντοτε εἶνε ὁ καλῆτερος ἀπὸ ὅλους ὅσοι σὲ ἐζήτησαν ἕως τώρα. Νομίζω, κόρη μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃς λιγάκι περισσότερο.»

«Ἄχ, θεέ μου, ἀκόμη περισσότερον; Καὶ δὲν ἦμον ἀρκετὰ φιλοφρονητικὴ ἕως τώρα;»

«Αὐτὸ μάλιστα· ἀλλὰ εἶνε πολὺ δειλός· πρέπει ἐπὶ τέλος νὰ λάβω ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ τὴν πρωτοβουλίαν.»

«Ἄν τοῦλάχιστον δὲν ἦτο τόσο φοβερὰ πληκτικός.»

«Τί πειράζει! Ὅταν πανδρευθῆτε, μπορεῖς νὰ ἔχῃς συναναστροφὰς καὶ διασκεδάσεις ὅσας θέλεις. Δὲν ἐσήμανε τὸ κουδοῦνι ἐξω ζτην ἐξώθυρα;»

«Πᾶω νὰ ἰδῶ» εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἐλένη φὸν Ρέγκεν, ἥτις μέχρι τοῦδε ἀσχολουμένη περὶ τὸ ἐργόχειρόν τῆς ἐφαίνετο μηδὲν προσέχουσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

«Μεῖνε ἐδῶ, Ἐλένη» ἡ ὑπηρετρία μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ.»

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

«Ἐμπρός!» ἐφώναξεν ἡ κυρία ταγματάρχου, καὶ ἀνοιχθεῖσης τῆς θύρας εἰσῆλθεν ὁ κύριος Ὀδων Μάινχαους ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Δρ. Βόρκερ.

«Ἄ! Κύριε Μάινχαους!» προσεφώνησε τὸν εἰσελθόντα ἡ κυρία ταγματάρχου μὲ ὕφος φιλοφρονητικώτατον καὶ ἠγέρθη ἀπὸ τῆς θέσεώς τῆς. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ αἱ δύο νεάνιδες, ἡ Φλώρα καὶ ἡ Ἐλένη.

«Κυρία, ἔχω τὴν τιμὴν, νὰ σὰς εὐχηθῶ καλὴν ἡμέραν,» εἶπεν ὁ Ὀδων, «συγχρόνως δὲ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σὰς συστήσω τὸν μόλις πρὸ μικροῦ ἀφικόμενον φίλον μου, κόμητα Ροδόλφον φὸν Πύτσωβ.»

«Μεγάλη εὐχαριστήσι» εἶπεν ἡ οικοδέσποινα, ρίπτουσα συγχρόνως ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξένου. «Παρακαλῶ, εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε. — Γνωρίζετε τὴν πόλιν μας ἀπὸ πολλοῦ, κύριε κόμης;» εἶπεν ἔπειτα ἡ κυρία ταγματάρχου, ἀρχίζουσα τὴν συνδιάλεξιν.

«Οὐδαμῶς, εὐγενεστάτη κυρία. Ἐρχομαι τώρα μόλις κατὰ πρῶτην φοράν, καὶ μάλιστα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπαινῶ τὸν φίλον μου Μάινχαους.»

«Εἶσθε ἤδη ἀπὸ πολλοῦ φίλοι;»

«Μάλιστα, κυρία, ἀπὸ πολλοῦ.»

«Καὶ δὲν μὰς ἀνεφέρετε ποτὲ ἕως τώρα τὸ ὄνομα

τοῦ φίλου σας, κύριε Μάινχαους,» εἶπεν ἡ κυρία στραφεῖσα πρὸς τὸν Ὄθων, «Ποῦ ἐγείνετε φίλοι;»

«Εἰς τὴν πόλιν Ο . . , ὅπου πρότερον διέμενον ὁ Ὄθων» ἀπήντησε ταχέως ὁ ψευδοκόμης. «Ἐκεῖ ὑπάρχουν διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ ρευματισμῶν ἰαματικά λουτρά, εἰς τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος ἐθεραπεύετο ὁ μακαρίτης πατήρ μου. Μὲ ἐλάμβανε δὲ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ. Πολλάκις ἐξενιζόμεθα ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὄθωνος, τοῦ ὁποῖου καδ' ὄλην τὴν ἐκεῖ διαμονὴν μου ἤμην ἀχώριστος φίλος. Καὶ βραδύτερον δέ, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ ἔμεινα κληρονόμος τῶν κτημάτων του, διετηρήσαμεν συχνὴν ἀλληλογραφίαν, τῶρα δὲ ἐπεθύμησα νὰ τὸν ἐπανίδω προσωπικῶς.»

«Καὶ σκοπεύετε νὰ διαμείνετε πολὺν χρόνον ἐδῶ, κύριε κόμης;»

«Μάλιστα, κυρία, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μου.»

Ἡ κυρία ταγματάρχου ἀντήλλαξε ταχὺ βλέμμα μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ψευδοῦς κόμητος.

«Ἐλπίζω, κύριε κόμης, ὅτι κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν σας θὰ θεωρῆτε τὴν οἰκίαν μας ὡς ἰδικήν σας,» εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, «οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι καὶ ἰδιοὶ μας φίλοι.»

«Σὰς εἶμαι ἀπειρας εὐγνώμων, εὐγενεστάτη κυρία.»

Ὁ Βύρκνερ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας ταγματάρχου καὶ τὴν ἠσπασθη. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως ὠμίλει μετὰ ζωηρότητος, μόλις δὲ κατάρθωσεν ὁ φίλος του νὰ προφέρῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγας λέξεις. Ἡ κυρία ταγματάρχου καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠκροῶντο μετὰ ἀξαναομένης προσοχῆς τὴν ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν τοῦ ζωηροῦ κόμητος, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Ἑλένη φὸν Ρέγκεν καὶ ὁ Ὄθων Μάινχαους ἔμενον μάλλον σιωπηλοί.

Ὅτε ἐπὶ τέλος οἱ φίλοι ἐτοιμάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν, αἱ κυρία κατενθουσιασμέναι διεβεβαίωσαν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ δὲν διεσκέδασαν τόσον ἐξάireτα, καὶ ἡ κυρία ταγματάρχου παρεκάλεσεν ἐπανειλημμένως τὸν κόμητα νὰ παρέχῃ αὐταῖς ὅσον οἶόν τε συχνότατα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς του.

«Θὰ εἶνε καὶ εἰς ὑμᾶς εὐχάριστος ἡ ἐπίσκεψίς μου, εὐγενεστάτη δεσποινίς;» ἠρώτησεν ὁ Βύρκνερ τὴν Φλώραν.

Φλογερὸν βλέμμα ἐξήστραψεν ἐκ τῶν βαθυμελάνων ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

«Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔρχεσθε συχνὰ» ἀπήντησε.

Μετὰ τοῦτο ἀπῆλθον οἱ ἐπισκέπται. Καὶ ἡ δεσποινὶς φὸν Ρέγκεν κατέλιπεν ὡσαύτως τὴν αἰθουσαν, διότι ὑπέθεσεν ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπεθύμουν κατὰ μόνας νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν κατέλιπεν αὐταῖς ὁ κόμης φὸν Πύτσωβ.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς Ἑλένης ἦτο πράγματι ὀρθή.

«Πῶς σοῦ ἀρέσει;» ἠρώτησεν ἡ κυρία ταγματάρχου τὴν θυγατέρα τῆς.

«Τὸ ἐξωτερικόν του δὲν δεικνύει ὅτι εἶνε εὐγενής, εἶνε ὅμως πολὺ ἐνδιαφέρων καὶ ἐλκυστικὸς ἀνήρ.»

«Καὶ πολὺ πλούσιος, ἀναμφιβόλως. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνη ἐκ τῶν ὑπαιγιμῶν του περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν κτημάτων του. Συνάμα δὲ εἶνε καὶ κόμης. Κρῖμα, κρῖμα!»

Ἡ Φλώρα ἐμειδίασε.

«Ἐννοεῖς, κρῖμα, διότι μᾶς ἐσύστηθη ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Μάινχαους;»

«Βεβαίως. Πιστεύω ὅμως ὅτι εὐκόλως ἠδύνασο νὰ τὸν προσελκύσης. Ἐγὼ βεβαίως θὰ ἐδίδα εἰς αὐτὸν τὴν προτίμησιν. Προκειμένου περὶ κόμητος γαμβροῦ δὲν θὰ εἶχα τὴν παραμικρὰν ἀμνηχανίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν μου. Ἄλλως τε, δὲν εἶσαι καθόλου δεσμευμένη, εὐτυχῶς, ἀπέναντι τοῦ κυρίου Μάινχαους· ἂς περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν, ποίαν πορείαν θὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα.»

* * *

Οἱ δύο φίλοι μόλις εἶχον ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν, ὅτε ὁ Ὄθων Μάινχαους ἠρώτησε τὸν Βύρκνερ: «Λοιπὸν, δὲν εἶνε ὠραιότατη;»

«Ναί, ἀλλὰ ἡ ἐξαδέλφη τῆς μου ἀρέσει περισσότερο.»

«Ἡ δεσποινὶς φὸν Ρέγκεν; Ἄλλ' αὕτη δὲν ἐπρόφερε οὔτε μίαν λέξιν σχεδὸν εἰς ὄλο τὸ διάστημα.»

«Καὶ μόνον αὐτὸ μου ἀρέσει περισσότερο.»

«Τότε λοιπὸν ἐμπρός. Ἡ κόρη εἶνε ἐλεύθερη ἀκόμη, ἀπ' ὅτι ζεύρω.»

Ὁ δόκτωρ Βύρκνερ ὕψωσε τὴν χεῖρα οἰονεὶ πρὸς ἄμυναν καὶ εἶπε γελῶν: «Αὐτὸ μου ἔλειπε τώρα! Πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ ἔχω κομμάτι ψωμί γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.»

« . . . Καὶ δὲν ἔχω ἐγὼ ἀρκετὰ χρήματα καὶ γιὰ τοὺς δύο μας;»

«Αὐτὸ δὰ ποῦ μου λές εἶνε συμφωνότατον μετὰ τὸν χαρακτήρᾳ σου, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξον. Ἐν τούτοις ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ εὐχαριστήσω, διότι ἄλλως θὰ εἶχες πληρέστατον δικαίωμα νὰ μὲ συγκατατάξῃς μετὰ ἐκείνους τοὺς παρασίτους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ τὴν τζέπη σου. Ὅχι φίλτατε. Αἰσθάνομαι ἀρκετὴ δύναμι μέσα μου, διὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ προοδεύσω. Ὑστερότερα ἔρχεται κ' ἡ γυναῖκα· ὅχι ἡ δεσποινὶς φὸν Ρέγκεν, ὅσον δήποτε καὶ ἂν μοῦ ἤρесе, ἀλλὰ μία ἄλλη, τὴν ὁποίαν ἔχω ἀπὸ καιρὸ στὸ μάτι.»

«Ἄλλὰ δὲν μοῦ λές: πῶς εὐρίσκεις τὴν ἐκλογὴν μου, τῶρα ποῦ ἐγνώρισες τὴ Φλώρα; δὲν εἶνε ἐξάireτη;»

«Ποῖος σὲ ἐσύστησε εἰς τὰς κυρίας;»

«Ἐνας ἀνθυπολοχαγὸς φὸν Μόρτελ, συγγενὴς τῶν καὶ συγχρόνως φίλος μου στενός, ὁ ὁποῖος τώρα μετετέθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν, μετὰ ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, κατὰ παράκλησίν μου. Τὸν εἶδα μᾶ φορὰ στὸ θέατρο μετὰ τὰς κυρίας, καὶ ἀμέσως ἔμεινα καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς Φλώρας.»

«Ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης μόνη δὲν παρέχει καμμίαν ἐγγύησιν ὅτι ὁ γάμος θὰ εἶνε εὐτυχής· πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων ὁμοίότης καλοῦ χαρακτήρος καὶ αἰσθημάτων. Πρέπει νὰ μοῦ ἀφήσῃς καιρὸν νὰ ἐξετάσω καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡ ἐκλεκτὴ σου ἔχει αὐτὰ τὰ προσόντα. Καὶ τώρα πάμε εἰς ἓνα ξενοδοχεῖο νὰ γευματίσωμε, διότι πεινάω φοβερὰ.»

3.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ψευδοκόμης παρουσιάσθη μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας ταγματάρχου καὶ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. Εἶπεν εἰς τὰς κυρίας ὅτι ὁ φίλος του Μάινχαους ἐμποδισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπισκέψεως κυρίων τινῶν δὲν ἠδυνήθη σήμερον νὰ τὸν

συνοδούση, τοῦθ' ὕπερ ἄλλως τε οὐδεμίαν δυσάρεστον ἐκπληξιν προὔξενησεν οὔτε εἰς τὴν οικοδέσποιναν οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα τῆς.

Μετ' οὐ πολὺ διεξήγετο ἤδη ζωνρὰ συνδιάλεξις μεταξὺ τῶν δύο κυριῶν καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ζένου. Ἡ δεσποινὶς φὸν ῥέγκεν ἐπιωφεληθεῖσα εὐκαίρῳ τινὰ πρόφασιν ἐξήλθεν ἐκ τοῦ δωματίου. Εἰς αὐτὴν ὁ κόμης δὲν ἐνεποιεῖ εὐάρεστον ἐντύπωσιν. Ἡ οικοδέσποινα ἐπεθύμει ἴσως τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀνεπιᾶς τῆς, διότι ἀμέσως ἔδωκεν ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις μέχρι τοῦδε περιστρέφετο περὶ γενικώτερα θέματα.

«Ἦλθετε ἀπὸ τὰ κτήματά σας ἐδῶ, κύριε κόμης, μόνον διὰ νὰ ἐπανίδετε τὸν φίλον σας;» ἠρώτησεν ἡ κυρία μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.

«Ἄ! τῶρα μπαίνεις!» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ὁ Βύρκνερ, καὶ προσποιούμενος μικρὰν τινὰ ἀμηχανίαν ἀπήντησε δισταζών: «Ἄν πρέπη νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦλθα μόνον πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν.»

«Καὶ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς ἐρωτήσω, χωρὶς νὰ φανῶ πολὺ ἀδιάκριτος, περὶ τοῦ δευτερεύοντος σκοποῦ;»

«Δηλαδή . . . δὲν βλέπω διὰ ποῖον λόγον νὰ τὸ φυλάττω μυστικόν. Ζητῶ νὰ νυμφευθῶ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω, εὐγενεστάτη κυρία, τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἐχω μερικὰς ἀξιώσεις. Ἐχω ἰκανὴν πείραν τοῦ κόσμου ὥστε νὰ εἶμαι πολὺ ἐκλεκτικὸς. Θέλω γυναῖκα φρόνιμον, ἡ ὁποία νὰ μοὶ καθιστᾷ εὐάρεστον καὶ φροσφιλῆ τὸν οικογενειακὸν βίον, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀγνοοῦσιν αἱ πλείστα νεάνιδες τῆς σήμερον. Παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ με παρεννοήσετε ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην. Δὲν ἔχω καθόλου περιορισμένας ιδέας. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ σύζυγός μου θέλω νὰ ἀπολαύῃ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἀνέσεις τοῦ πλοῦτου, μόνον νὰ μὴ παρεκτρέπεται τῶν ἐπιτετραμμένων ὁρίων.»

«Σεβασταὶ καὶ δικαιοτάται ἀπαιτήσεις,» εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ οικοδέσποινα ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους του. «Ἄλλὰ τοιαύτην γυναῖκα, ὅπως τὴν ζητεῖτε, θὰ εὑρετε ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας.»

«Ἐλπίζω.»

«Τὸ λέγετε τόσο μελαγχολικῶς! Μήπως αἱ ἄλλαι σας ἀπαιτήσεις εἶναι ἐκτάκτως μεγάλαι;»

«Οὐδαμῶς. Ἡ μέλλουσα σύζυγός μου ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὡραία, εὐφυής, ὑγιής, ἀμεμπτος τὰ ἦθη καὶ εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν. Περιουσίαν δὲν ἀπαιτῶ. Ἐχω ἐγὼ ἰκανήν.»

«Ἄλλὰ ὡραία, εὐφυεῖς, ὑγιεῖς, ἠθικαὶ καὶ εὐγενεῖς νεάνιδες ὑπάρχουν ἐδῶ ἀρκεταί.»

«Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς πάντα ταῦτα.»

«Λοιπὸν, κύριε κόμης, δὲν θὰ μᾶς το ἀποκρύψετε.»

«Δὲν θὰ τὸ ἀποκρύψω, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με περιγελάσετε.»

«Δὲν ὑπάρχει φόβος, Κύριε κόμης.»

«Λοιπὸν — δὲν εἰμπορῶ ποτὲ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδιάς μου νὰ κάμω πρότασιν γάμου, πρὶν ἢ αὐτὴ ἡ

ἴδια μοὶ ὑποδηλώσῃ κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας ὅτι προθύμως θ' ἀπεδέχετο τὴν πρότασιν μου.»

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἀντήλλαξαν πάλιν βλέμμα ταχὺ καὶ πλήρες συνεννοήσεως.

«Αὐτὸ βεβαίως» ἀπήντησεν εἴτα ἡ μήτηρ, «μοὶ φαίνεται δυσεκπλήρωτος ἀπαιτήσις, διότι μία εὐγενὴς καὶ εὐάγωγος κόρη μόνον μέχρι τινὸς ὁρίου θὰ ἠδύνατο ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς αὐτήν.»

«Βλέπετε λοιπὸν;» εἶπεν ὁ ψευδοκόμης μετὰ στεναγμοῦ. «Ἐχετε δίκαιον. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω ἰσχυροὺς λόγους ν' ἀπαιτῶ τὸν ὄρον τοῦτον. Φαντασθῆτε λόγου χάριν, ἂν ἀπεκρούετο ἡ πρότασίς μου, ἂν ἔτρωγα, καθὼς λέγουν κοινῶς, τὴ χυλόπητα, ποῖον θάρρος θὰ εἶχα πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μεταβαίνω εἰς ἄλλας οἰκίας, καὶ νὰ κρούω ἄλλας θύρας; Καὶ πόσον εὐκολα μπορεῖ καγεῖς νὰ φάγῃ τὴ χυλόπητα! Ἐγὼ μάλιστα ὡς ζένος δὲν εἰμπορῶ νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν θέσιν καὶ τὰς ιδέας ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς οικογενείας. Αἴφνης λοιπὸν μία νεάνις φέρεται πρὸς ἐμὲ φιλοφρόνως, τοῦθ' ὅπερ ἐγὼ ἐκλαμβάνων ὡς δεῖγμα ἰδιαίτερας πρὸς ἐμὲ συμπαιδείας παρουσιάζομαι με πρότασιν γάμου, ἣτις ἀποκρούεται, ἢ διότι ἡ νεάνις εἶνε ἤδη μεμνηστευμένη ἢ δι' οἶον δήποτε ἄλλον λόγον. Φαντασθῆτε τότε τὴν θέσιν μου. Νομίζω ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐτόλμων νὰ ἐπαναλάβω ἀλλαχοῦ τοιοῦτο διάβημα.»

«Ἄλλοι κύριοι δὲν ἀποθαρρύνονται τόσο» εἶπεν ἡ Φλώρα γελῶσα, ἀλλ' ἀποῦ ἀπαιτεῖτε παρὰ τῆς νέας τοσαύτην ἐπιθετικότητα, πρέπει, νομίζω, καὶ σεῖς νὰ δεῖξετε πρῶτος τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειάν σας.»

«Δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις τῆς πρὸς αὐτὴν λατρείας μου, τὸ ὅτι πηγαίνω πολὺ συχνὰ νὰ τὴν βλέπω;»

«Βεβαίως» ἀπήντησεν ἡ οικοδέσποινα, προλαμβάνουσα τὴν θυγατέρα τῆς.

«Ἐλπίζω, καθ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τύχω καὶ τοῦ σκοποῦ μου» εἶπεν ὁ ψευδοκόμης καὶ ἐσηκώθη. «Μπορῶ νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον μόνος, χωρὶς τὸν φίλον μου Μάινχαους;» προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν Φλώραν καὶ ἐνατενίσας αὐτὴν ἐπὶ μακρόν.

«Θὰ μᾶς εἶνε πάντοτε εὐχάριστον, κύριε κόμης,» ἀπήντησεν ἡ νεάνις ἐρυθριῶσα, ἡ δὲ μήτηρ προσένευε.

Ὁ Βύρκνερ ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ ἀποχαιρετίσας ἀπῆλθε.

«Τὸ σχέδιον ἐπιτυχάνει» ἐψιθύρισεν ἐξεληθὼν εἰς τὴν ὁδόν.

«Εἶνε κατερωτευμένος εἰς ἐσὲ» εἶπεν ἡ κυρία ταγματάρχου εἰς τὴν κόρην τῆς, «εἰς εὐφροσύνην ὅμως ὅτι ὁ φίλος του Μάινχαους εἶνε ἐπ' ἴσης ἐρωτευμένος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τολμᾷ νὰ σὲ ζητήσῃ, πρὶν ἢ ἀποσυρθῆ ὁ φίλος του.»

«Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι αὐτὸ συμβαίνει» ἀπεκρίθη ἡ Φλώρα. «τοῦ Μάινχαους, πρέπει νὰ τοῦ δώσωμε τὰ παπούτσια στὸ χέρι.»

«Πρέπει πρῶτον νὰ ἴδωμεν ἂν ὁ κόμης θὰ ἔρχεται συχνὰ μόνος, χωρὶς τὸν φίλον του. Αὐτὸ, καθὼς εἶπεν ὁ ἴδιος, θὰ εἶνε τὸ βεβαίωτατον γνώρισμα τῆς λατρείας του.»

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

